

ע"פ 770/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 770/20

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ע' ברון

המערער:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה
מיום 19.12.2019 בתפ"ח 41100-02-18 שניתן על
ידי כבוד השופטים א' אליקים, ת' נאות פרי ור' בש

תאריך הישיבה:

י"ד באייר התשפ"א (26.04.2021)

בשם המערער:

עו"ד אברהם כהן

בשם המשיבה:

עו"ד אופיר ביתן

פסק-דין

1. מונח לפנינו ערעור על הכרעת הדין ועל חומרת העונש שנגזר על המערער, שנדון בין היתר ל-16 שנות מאסר.

לפי כתב האישום שבו הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות, הוא בעל בהזדמנויות רבות את נפגעת העבירה - קטינה שהייתה פחות מבת 10 שנים בעת ביצוע המעשים, וסובלת ממגבלות קוגניטיביות והתנהגותיות שונות. המעשים התפרשו על פני כשנתיים, ובכל האירועים החדיר המערער את איבר מינו לפי הטבעת של הנפגעת. בחלקם אף החדיר, בין השאר, את אצבעותיו או את איבר מינו לאיבר מינה או לפיה של הנפגעת. נוכח זאת הורשע המערער באינוס בנסיבות מחמירות (ריבוי מקרים), במעשה סדום בנסיבות מחמירות (ריבוי מקרים) ובמעשה מגונה בנסיבות מחמירות (ריבוי מקרים).

2. לא מצאנו בסיס להתערב בהכרעת הדין. יצוין כי המערער ביצע את המעשים במשך כשנתיים, בהיותו בן 46 שנים, ואילו נפגעת העבירה הייתה בת 7 שנים בעת תחילת ביצועם. הנפגעת העידה בבית המשפט בהיותה בת פחות מ-11 שנים. מדובר בקטינה שהיא בעלת רמה שכלית גבולית, אך אינה בעלת מוגבלות שכלית התפתחותית. שופטי ההרכב ציינו את הרושם החיובי מעדותה, וכי היא ניסתה לדייק ככל שניתן בעדותה - ללא עיונות כלפי המערער. יתר על כן, היו ראיות חיזוק למכביר, כנדרש, גם בפרטים שציינה הנפגעת בעדותה. המערער, לעומת זאת, הותיר רושם שלילי על בית המשפט, ועדותו הייתה מתחמקת ובלתי אמינה. בנסיבות אלה, אין מקום להתערב בממצאים העובדתיים שנקבעו בפסק הדין המפורט והמשכנע של בית המשפט המחוזי.

אף לסנגור לא היה מענה של ממש לשאלת ההצדקה להתערבות בהכרעת הדין, נוכח הכלל המושרש היטב לפיו ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבע בערכאה המבררת, הואיל והאחרונה היא זו שהתרשמה מהעדים ויתר הראיות בצורה ישירה. בנסיבות אלה אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

3. אשר לעונש. עבירות המין שביצע המערער בנפגעת העבירה רבות ומגוונות. הן בוצעו במשך תקופה ארוכה. הנפגעת הכירה את המערער. הוא היה חבר וכן בית של הוריה הביולוגיים, עבר בביתם לעיתים קרובות, ולבקשת ההורים אף השגיח על הנפגעת מספר פעמים בעת העדרותם. המערער דרש מהנפגעת שלא לגלות את "סודם", ואף "תיבל את דבריו באיומים עקיפים, שנועדו לפעול על רגש המצפון של המתלוננת" (עמוד 20 לגזר הדין). מתסקיר נפגעת העבירה עולה כי הנפגעת שיתפה את הוריה הביולוגיים במעשי המערער אך הם לא פעלו בנדון. התלונה נגדו הוגשה רק לאחר שהנפגעת עברה להתגורר במשפחת אומנה עקב המסוגלות ההורית הדלה של הוריה. עוד צוין בתסקיר כי הנפגעת מתקשה להיקשר לאנשים, לתת בהם אמון ואף לצאת לרחוב. היא אף ציינה בפני עורך התסקיר, באופן קורע לב, כי היא חשה בושה, אשמה וחוסר אהבה עצמית. כעת היא מצויה בטיפול רגשי והמטפלת הרגשית שלה ציינה שהיא סובלת מטראומה. לצערי, תיאור זה משקף לא פעם את מצבה של קטינה שנפגעה מעבירות מין. דרך התגובה היא חוסר הבנה לנעשה, בלבול ואפילו האשמה עצמית. אין לנו אלא לקוות כי הנפגעת תמצא את הכוחות להשתקם מהחווייה הקשה ככל שניתן.

התיאור האמור מבהיר מדוע יש להחמיר עם מבצעה של עבירות מין כלפי קטינים. על החברה להגן על בנותיה ובניה, ומתפקידו של בית המשפט לתרום את חלקו באמצעות גזירת עונש חמור ומרתיע בהתאם לנסיבות. יצוין כי

המערער בעל הרשעות קודמות, אם כי לא מהסוג הנדון, ואף ישב בעבר במאסר.

בהינתן כל האמור, לרבות הניצול של תמימותה וילדותיותה - במובן החיובי - של נפגעת העבירה, אין לומר כי יש עילה להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא. זאת, גם בהתחשב בנסיבות האישיות של המערער.

5. הערעור נדחה.

ניתן היום, ז' בסיון התשפ"א (18.5.2021).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט
